

PERIOADA DE TRECERE LA FEUDALISM

(PERIOADA FEUDALĂ) 300 - 1300

Această perioadă este caracterizată prin desăvârșirea formării poporului român și a limbii române și prin trecerea și stabilirea vremelnică pe teritoriul fostei Dacii, a unor populații migratoare.

Trecătorile din văile Oituz, Uz și Trotuș-Ghimeș au funcționat ca punți de legătură între cele două versante carpatice, iar aria de convergență a lor la Onești, a făcut din acesta un important nod de căi de comunicație și o zonă intens locuită de populația românească în secolele VI-XI.

În această microregiune, în care a fost evidențiată, prin cercetări arheologice, o continuitate multimilenară de viață omenească, au fost descoperite mai multe așezări din secolele VI-XI, perioadă istorică deosebit de importantă pentru formarea și afirmarea poporului român.

Dintre așezările din zona Trotuș - Oituz, din secolele VI-XI menționăm câteva și anume:

- la sud de municipiul Onești, pe terasa inferioară din dreapta Oituzului, între șosea și punctul „Valea Râului”, unde s-au descoperit fragmente ceramice caracteristice secolelor VI-VII;

- la Gura Văii, pe terasa inferioară a Tazlăului Mare, în dreapta pârâului „Gura Văii”, în punctul numit „Ciortea” unde s-au descoperit mai multe fragmente ceramice, care provin din vase tip borcan. Caracteristicile materialului recoltat permit atribuirea acestei așezări secolelor VI-VII;

- la Borzești, la câteva sute de metri nord de ctitoria lui Ștefan cel Mare,

unde au fost descoperite resturile unei așezări din secolele IX-X. Materialul ceramic recoltat, constând din fragmente de vase lucrate în majoritate la roată, dintr-o pastă de lut bună și ornamentate cu striuri drepte și vălurite, demonstrează existența în acel loc a unui sat românesc din secolele IX-X.

- la circa 1 km nord de satul Gura Văii, în punctul „Dealul la coșuri”, unde au fost găsite fragmente ceramice din vase borcan, ornamentate cu striuri drepte și vălurite. Analiza materialului ceramic descoperit, atestă existența în acel loc a unui sat românesc din secolele VIII-IX;

- în satul Viișoara, comuna Târgu-Trotuș, unde au fost descoperite numeroase fragmente ceramice, provenind din vase de lut lucrate cu mâna și la roată. Caracteristicile materialului ceramic descoperit (forma vaselor, tehnica de prelucrare, motivele ornamentale) ne arată că în acel loc a existat o așezare, un sat românesc, care poate fi atribuit secolelor VIII-IX. Fragmente ceramice cu aceleași caracteristici, provenind din secolele VIII-IX, au fost descoperite pe terasa superioară din dreapta râului Oituz, la circa 1-1,5 km de satul Bogdănești, pe locul numit „Todoscanu”.

- La Oituz, la punctul Bâtea, unde au fost descoperite cantități mari de ceramică și câteva unelte și obiecte. Marea majoritate a ceramicii provine din vase lucrate la roată, frumos ornamentate cu linii drepte și vălurite. Analiza întregului inventar descoperit a dus la concluzia că, în punctul Bâtea-Oituz, a existat o întinsă așezare din secolele VIII-XI, cu două nivele de dezvoltare: o fază care a fost atribuită secolelor VIII-IX și o a doua fază în secolele X-XI. Cele două faze culturale evidențiază un fond de dezvoltare de-a lungul a circa trei secole în același loc.

Cele câteva așezări menționate din zona Trotuș-Oituz dovedesc că pe teritoriul actual al orașului Onești au existat numeroase sate locuite de populație autohtonă, care din secolul al VIII-lea se cristalizează deja ca populație românească.

Trecătorile Oituz și Trotuș-Ghimeș, cu deschidere în toate direcțiile, au favorizat invazia popoarelor migratoare. Slavii, în cadrul procesului de infiltrare lentă, au trecut pe aici, fiind în drum spre Țara Bârsei și au conviețuit mai multă vreme cu populația băștinașă. Uzii și cumanii, popoare turcice, au locuit o vreme mai îndelungată pe valea Trotușului (de la jumătatea secolului al XI-lea, până la

năvălirea tătarilor în anul 1241) și probabil erau destul de numeroși din moment ce au lăsat toponimice: Comănești, Oituz, Poiana Uzului etc.

1241.

Armata mongolă condusă de Bochetor, după ce a distrus episcopia Cumaniei de pe Milcov și a înfrânt rezistența pe care românii (karolaugii, adică „românii negri”) au încercat să i-o opună pe Siret, au trecut prin pasul Oituz în sudul Transilvaniei, lăsând în urmă-i un șir de orașe în ruine fumegânde. Tătarii, trecând culmile Oituzului, probabil că au stăpânit teritoriile de pe Valea Troțușului o perioadă mai îndelungată (1241-1359).

Populația autohtonă a locuit în case de chirpici sau de lemn (nuiete, bârne sau scânduri), grupate în așezări de tip cetățuic, așezate în general pe terase înalte, iar mai târziu au coborât pe terasele inferioare. În orice caz, pe timpul migrațiilor au trăit mai mult în părțile muntoase.